

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróony
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwał,
Swěrnje džěłał
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Dušl daty,
Wotpošl ty.

Z'njebjes mana
Njeh ói khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ćel
F.

↳ Sserbske njedželske lopjeno. ↳

Wudawa so kóždy šobotu w Smolerjez knihicziščezetni w Budyschinje a je tam ja šchwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

14. njedžela po šwjatej Trojizy. Jana 14, 27.

My stejimy w čašku wójny. Nasche dobyčerske wójska steja s džěla na šamšnych bitwischczach, na kotrychž šu w pošlednjeje wulkeje franzowskej wójnje stale, a steja tež tam wokolo města Sedan, psches němski spěw derje snateho. Tam šo šlědowazy podawł wotmě: W bitwje bu jedyn wojak čezžy franjensy, a jako jeho towaršchojo jeho šběhnjachu a k pólnemu lěkarjeje nješechu, dha wón jim wobarasche a džesche: Položće mje dele, njeczincze šebi žaneje prózy šo mnu, ja wschał hižom mrěju. Čzi towaršchojo jemu pošluchachu a wrócizchu šo na bitwischczo. Něšcto pošdžischo pschindže jedyn wyschšchi a teho franjenscho wojaka wuhladawšchi wón k njemu rjetnje: Móžu ja něšcto ja Waš čzincž? Ně, ja šo džakuju, běšche ta krotka wotmolwa. Šmēm Wam šnano kuš woschewjazeje wodny pschinjesčž? wobhonjowasche šo tón pscheczelný wyschšchi dale. Ale šašo ta wotmolwa: ně, džakuju šo wam, mrěju hižom. Ale tón wyschšchi šo dale praschesche: Njemóžu dha s žyla ničžo ja Waš čzincž, njemóžu s najmjenšcha Waschim pscheczalam pišacž? Tón franjensy pak wotmolwi: Nimam žanych pscheczelow, na kotrychž mohli pišacž. Ale tu je něšcto, ša čžož bych Wam wutrobnje džakowny byl: w mojim tornistru namačacze jedyn nowy testament; njechacze wotewricž tón 14. staw Jana, dha budžecze pschi kónzu namačacž jenu šchtuczku, kotraž šo se šlowczkom mēr šapocžnje; prošchu,

čžitajcže ju mi! Tón wyschšchi to čzinjesche a pscheczita te šłowa horka naspomnjeneho teksta: „Mēr wam wostaju, šwój mēr wam dawam. Ja njedawam wam, jako šwět wam dawa. Wascha wutroba šo njestróžej ani šo njestrachuj!“ Duž džesche tón mrějožy: Ja šo Wam džakuju; ja du k šwojemu Šbóžnikej; Bóh je šo mnu, ja ničeho drugeho njetrjebam, ja mam mēr Anjela Jesom Khrysta. Duž wón wumrje. Tón wyschšchi pak džesche: to je mēr wobřjedž wójny.

Njecha-li tež my wschitzu, lubowani čzitarjo, mēcž tutón mēr wobřjedž wójny? Stejimy wschał w šhutnym čašku čezžkeje wójny. W towarštwje, na drošy, w nowinach, wschudže rěczi šo jenicžy wo wójnje. Na šhutnych woblicžach, w šrudnych myšlach, w nóznych šonach, wschudže ma wójna šwoje knježstwo. Šuropa šo mēri w brónjach, w krajach druhich džělow šemje šo hori, wójnska truba je se žalostnym ropotom šatrubiła. D kaš šebi žadamy po mērje! D šhto bychmy dali, mohli s tamnym mrějazym wojakom rjetnjcž: ja mam mēr. Duž štupi psched naš tón, na kotrehož mnošy hewał taš malo ledžbuj, na kotrehož pak šo nětk taš někotry dopomni, Jesuš Khrystuš, a s hłošom, kiž naschej bolosčzivej wutrobje taš derje čzini, wón rjetnje: „Mēr wam wostaju, šwój mēr wam dawam. Ja njedawam wam, jako šwět wam dawa. Wascha wutroba šo njestróžej ani šo njestrachuj!“ Ja mēnju, na tajke šłowa my wschitzu radži pošluchamy, a tele šłowa budža nam hišcže lubšche, hdyž šhonimy, pschi kajkej škladnosčzi je našch Šbóžnik je rěcžal. To

běšche džen přjedy hacž bu wón pscheradženy: se swojimi wuczobnikami wón šo rozžohnuje a rěczy k nim wutroby trošchtowaze a pošylnjaze słowa. Mjes tym wyschša rada hižom wuradžuje, tak by šo jeho smozowala, naja šebi k helškej lešču pscheradnika Judascha a sczele wojerškich k lebijemi a žerdžemi a mjeczemi na Jesuša. Šhto bychmy my čzynili, bychmy-li w Jesušowych wobštejnoszczach byli? Se rženjom šo nastrozeli, po wschěch stawach tschepjetali; hladali, hacž njemohli čzeknyč, a čzi, kotšiz bychmy pola naš byli, bychmy tehorunja wschu mērnu krew šhubili. Šinač tam naš Šbóžnik Jesuš Khrystuš: jemu šo nihdy njemóže k wutroby wutorhnyč mēr a pokoj a čziščina, wón je šam tón mēr, a we mērje wón wurjetnje te słowa: „Mēr wam wostaju, šwój mēr wam dawam. Ša njedawam wam, jako šwět wam dawa. Wascha wutroba šo nještrožej ani šo nještrachuj!“ A tón mēr a pokoj, k kotrymž je Jesuš rěčal, a kotryž wón pschi swojim rozžohnowanju tak rjez jako dobre herbštwo sawostaji, tón smērjuje a pokoj wutroby wuczobnikow. Lubi čzitarjo, niz tež wasche wutroby? Šo by Jesuš tež waschim wutrobam mēr a pokoj dawal, šo byščeje tola tež wy wot Jesuša šebi mēr a pokoj bracz čzylili, wošebje nětko w strachotach wójny! Šdže dha čzeczje jón hewač dostacž, hdyž niz pola Jesuša?

Pola Jesuša jón zyle wěšče dostanjecze! Wy šče Šbóžnika hižom hušto wosnamjeneho widželi na wobrasach: tu wón jako małe džěčatko leži na Marijnym klinje w Bethlehemskej hródzi; tam wón jako dwanacželětny šedži mjes pišmanučenymi w Jerusalemskim templu; tu je wón, tón džěčipscheczel, wobdaty wot čzjody wješelnych, šbožownych džěczy; tam wón, tón dobry paštyč, tu šhubjenu a šašo namařanu wowzu wosnje na ramjo psched zylým štadłom; tu wón se swojimi wuczobnikami pošledni krocž šedži ša wječerju, wustajejo Bože wotkasanje; tam wón padnje na bolosčiznym pucžu pod čzežu šwojeho kšizja. A hiščeje wjele tajkich wobrasow wo Jesušu móžesch widžesch, a hdyž na nje hladasch, dha je wón tón mēr šamón: mēr, hluboki mēr leži w jeho mišymaj woczomaj, na jeho pscheczelnym woblicžu, na jeho zylej wošobje. A jeho mēr šo bórny mozuje tež tych, kiž na njeho pošluchaju: jako w šahrodže Gethsemane wojazy jeho pschimaju, dha wón rjetnje k nahlemu Šetrej: Šyká šwój mjecz na šwoje měšto! a rjetnje dale k swojim njepscheczelam: Šeli šo tehodla mje pytače, dha wostajecze tych (wuczobnikow) na pokoj! A hlaj, hnydom maju jeho wuczobnizy mēr a pokoj. A šhto šo tu njeby dopomnił na tamne smērowanje wichora a morja psches Knješa Jesom Khrysta? Čzi nastrozeni wuczobnizy we swojim šadwelowanju wubudža šwojeho mišchtra se španja a wón k jich wofschewjenju a rošwješelenju smērjuje tamne njewjedro, šo na zylým morju nastanje šwjata čziščina, šwjata čziščina tež we wutrobach wuczobnikow. Jesuš, tón šerschta mēra, to šamože, wón je šam tón mēr, ničtón jemu jeho mēr wsacz njemóže, wschudže wón pschinješe mēr, a kotšiz šu wołoko njeho, čzi šami bywaju mērni, smērowani. Njehacze tež wy, lubi čzitarjo, pola Jesuša šebi mēr pytač? Hiščeje wjele bójškeho mēra, bójškeho pokoja je pola njeho! Šunje w nětečziščich wójnskich strachotach wutroby šo dopomniły tež na tamne druhe słowo Jesušowe: „Šo šame šym ja k wami rěčal, šo byščeje we mni pokoj měli. Ša šwěcze macze wy čžěšnosč, ale budžecze dobreje nadžije, ja šym šwět pschewinyl.“ A kaž pobožny Šraelita tych, k kotrymž

šo šetka, postrowjesche se słowami: Mēr budž k tobu! tak Knješ Jesuš Khrystuš, něhdy k roma štanymšchi, swojich wuczobnikow postrowi, tak wón tež dženska hiščeje ša Božim blidom naš postrowja: Mēr budž k wami! Šo byščeje tutón jeho mēr wschitzy w bohatej mērje dostali a brali! Jesuš, šerschta mēra, jón wam dawa: „Mēr wam wostaju, šwój mēr wam dawam.“

„Ša njedawam wam, jako šwět wam dawa.“ Tež šwět potajkim jedyn mēr dawa, a tónle mēr napschecžo štupa mērej Knješa Jesom Khrysta. Tak móžesch dwojaki mēr mēcz: pač bójški mēr Knješa Jesom Khrysta, a šbožny šy, hdyž we nim wotpoczujesch; pač mēr šwēta, kiž je jara dwēlomny mēr, kiž šteji na šhniłym dnu, a kiž runje potom šo khabla, hdyž čzesch šo na njón spusčeczeč. Š njespusčeczej šo nihdy na tutón mēr, kotryž čzi šwēt lubi! — Dolhi čzaš mēra je šo minyl: 43 lět njescheterhjeneho mēra, kaž jón tak hušto wjazy njenamařasch ša štawišnu našeho luda. Šjesdžakni šmy jón wužiwali, jako by temu štajnje tak wostacž dyrbjało, jako temu k zyla njemohło šinač byč. Duž na jene dobo kónz julija, jako zylý šwēt po šdacžu w twjerdym hlubokim mērje ležesche, jako běchmy runje šašyfli a we wješelým mērje Bože žito domkhowacž počachmy, dha njenadžujzy wójnska truba šatrubi, a nimo bē tón dolhi čzaš mēra! Dyrbimy to wobžarowacž? Ša mēnju, niz pschējara; pschetož prawy mēr to tola hižom dawno wjazy njeběšche: Šhto wē, hacž ta njespokojnosč, kotraž w našchim ludu pschezo dalšche woschty šapschimuje, njeby bórny wuroštka do hrosneje revoluzije? Šhto wē, hacž čzi njepscheczeljo, kotšiz naš nětko derje k wójnje pschihotowaných namařachu, naš pošdžišcho njebychu špizy nadpadnyli a hnydom potwalili? Šamne wuradžowanja mjes šapóšłanzami wschellich ludow k šdžerženju mēra šwēta, wone šu wschaf zyle rjane, šu hacž dotal tež wjele džěla a prózy a pjenješ a čzaša pláčile, ale wone nam tola hiščeje njerufuja ša wěczny mēr. Še postrowy mēra, kiž buchmy nam pošłane k wokolnych krajow, wone běchmy, kaž nětko widžimy, jenož prošne słowa. A tajki šhniły mēr šwēta, luby čzitarjo, tón my njerodžimy. A tak dha šo tutón mēr mējesche pschi jenotliwych woschtych našeho luda šameho? Šara hubjenje! Šedyn štaw nochzysche wjazy hladacž na druhi, kšiba k hordosčju abo se šawisčju. Šena štrona wojowasche pschecžiwu druhej hušto šmēšchnych malicžkosčow dla. Šar a šwada wschudžom, wohidne schčuwanje bjes šahanibjenja. Šdyž pač nětko naš lud, psched schtyrimi njedželemi hiščeje lud roštory a šwady, tu šteji jako lud pschikladneje pschēsjenosče, čzesch dha šebi tamny mēr, kiž šwēt čzi dawasche, wrócžo žadacž? Šo tola njebudžesch, čzim mjenje, hdyž šebi pschemyšlišch, šhto běšche tutón mēr na jenotliwych dušchach do schkody nacžinił: hordosč a nadutosč, kiž je šebi šama došč, čžeschelakomnosč a pjenješ-nahrabnosč a druhich šlych počžinkow wulka hromada, to kčžesche w tamnym mērje, kiž šwēt dawasche. Šdyž pač šu nětkle kšutne myšle šaczahnyle do wutrobom, hdyž běchmy přjedy njesnate; hdyž je nětko wēra wotucžila tam, hdyž přjedy žana njeběšche; hdyž čzi nětko do Božeho domu kšwataju, kotšiz přjedy w lohkomyšljoszczach a šwētnych rošproščenjach te wobškoržaze myšle njemērneje wutroby, tón hlóš šwēdomnja šadušycz špytachy, čzesch šebi potom wrócžo žadacž tamny mēr, kiž šwēt dawasche? Šoni drje wołachu: mēr, mēr; a tola tu žaneho mēra njebē, tola šjebachy šo šami. Šajki trošcht porujo temu

Jesufowe słowo: „Ja njedawam wam, jako śwēt wam dawa!“

„Měr wam wostaju, śwōj měr wam dawam.“ Jesuf tu mēni tón měr, kiž tež wošrjedź wójnstich žaloscžow wobsteji: měr śwědomnja, dusche, wutrobny. „Ja schtrafa leži na nim, so bychmy my měr mēli, a psches jeho rany šmy my sahojeni,“ tak je hižom stary Jesajaš wo Jesufa wěšcził. Nješlyšich w kóždym kemschenju: „Moja hnada šo njedyrbi wot tebe wróczić a tón šlub mojeho mēra šo njebudže wot tebe precž hnucž?“ A njecha šo tebi tutón měr do wutrobny samknyč a šahglowacž po kóždym předomanju słowa Božeho i tamnym schpruchom: „Tón měr Boži, kotryž je wyschichi dnžli wschitkón rošom, wobarnuj wasche myšle a wutrobny we Šhrystušu Jesufu?“ „Dokelž tehodla šmy prawi ščinjeni psches wěru, dha mamny pokoj i Bohom psches našcheho Anješa Jesom Šhrysta,“ praji japoschtoł Pawoł. Pokoj, měr potajkim dostanješ, hdyž šy prawy ščinjeny, hdyž je ta hromada twojich hrěchom pschikryta i tej drohej šašlužbu Jesom Šhrysta, hdyž šy se šwjatym Bohom šašo wujednany. A jenož tole wujednanje i Bohom kóždeho čłowjeka šmēruje a poloja; hacž runje mózne wichory wočoło njeho torhaju a šurowja, wono wostanje jemu to najwyschšche šbožo, ta najwjetšcha radošč. A hdyž jeno tónle měr maš, dha šo njeprašesch ša śwěta žaloscžemi, ale rjetnjesch i tamnym pobožnym psalmistu: „Dha wschať wostanu ja pschezo pschi tebi; pschetož ty džeržiš mje ša moju pravu ruku, ty wodžiš mje po šwojej radže a wošmješ mje na pošledku i čješču horje. Šdyž ja jenož tebe mam, dha njerodžu nicžo wo njebeša a wo šemju; hacž mi runje čželo a duscha šawutlitej, dha wschať šy ty, Božo, kóždy čžaš mój wutrobny trošcht a mój džel.“ Kotryž tak špěwasche, tón wjedžesch, šelko je hódny měr wutrobny, kotryž nam ani śwěta wabjaze rošpřochjenja dacž njemoža ani śwěta a wójny hrožaze žaloscže wšacž njemoža. Šako šhěžor Ferdinand III. w měsčže Wien w lěče 1648 tu powješč došta, šo je 30 lětna wójna ščoncžena a šo je šašo měr ščinjeny, dha wón šo wulžy jara rošwješeli a dari temu, kiž běšche tule powješč pschinješl, drohotne dary, hódne na 12 tyšaz toleť. Šak wón potajkim šebi wažesch tón šwonkny měr śwěta! A tola wjazy, hišcže wjele wjazy je hódny měr w twojej wutrobje, měr i Bohom. Šdyž šy nad šwojim hrěchom dobył psches šwoju wěru a Božu hnadu, hdyž maš pokoj se šwojim Bohom, dha dobudžesch tež w našchim njeměrnym čžašu nad wójnstimi štrachami, šamo nad šmjercžu. Šak někotry našchich lubowaných je won čzahnył po dalokim pucžu na mješy našcheho wótzneho kraja pschecžiwu nješchecželej: šcho dha je, šchož jemu šmjercž tak čžěžku čžini, hdyž tola dyrbi šmjercž ša wótzny kraj tak rjana a šlódka byčž? Šo je, šo wón žaneho mēra i Bohom nima a duž tež i mērom wumrjeć njemože. A čžehodla dha šo wy tu domach rudžicže tak jara wo šmjercž jeneho šwojich lubých tam wonkach, hdyž byšcže tola tež wy radži jedyn wopor pschinješli? Šo je, šo njewěščže, hacž je wón se šwojim Bohom šo hižom wujednał a hacž wón we mērze wumrje. Šdyž pał ma wojak mēr w šwojej wutrobje, mēr se šwojim Bohom, dha budže jemu tež to wumrjećže tak lóžke; tónle mēr jemu ani šmjercž na bitwiščžu šahnacž njemože, škerje jón hišcže woboščži. A tak někotry, kotryž je hišcže w pošlednim wošomiku we wójnstim štrachu mēr čžinił se šwojim Bohom, tón je wumrjel, i mrěžymaj hubomaj

šamneho stareho Simeona słowo šdychnywšchi: „Něť pušcžiš šwojeho wotrocžta, Anježe, po šwojim słowje i mērom; pschetož mojej wocži štej twojeho Šbóžnika widžiloj.“ A na bitwiščžach šteja hušto pomniki i napišmom: „Tu wotpocžuja we mērze po horžym bēdženju atd.“ A tam tak někotry wotpocžuje, šotremuž šo po dwojim čžěžkim bēdženju w dwojim šlotym mērze derje spi: njepšchecžela šwojeho luda je šbil a nad njepšchecželom šwojeje dusche je dobył w pošlednej hodžiny; duž ma nětko mēr psched wójnstimi hrošnosčemi kaž psched špytowanjami teho šleho. A kaž na bitwiščžach, hdyž bu žito, w mērze roščaze, nahle rošteptane a do šlomjenjow štylane, po čžašu šašo žita we šlotym mērze šo šmahuja, runje tak tež my šo junu i tymi, šotřž šu i Bohom mēr čžiniłi a šnano tam wonkach padnyli, we wěčžnym mērze šašo widžimny.

„Měr wam wostaju, śwōj měr wam dawam!“ Njedyrbjało tele słowo Jesom Šhrysta i dobom byčž šhutne napominanje ša kóždeho jenotliweho mješ nami: „Šdy by wschať ty wjedžal, dha by ty tež wopomnił w tym šwojim čžašu, šcho šo i twojemu mērej hodži?“ Šubi čžitarjo! hdyž my nětko w čžašu domachpytanja, pschi hišcže njewěštym šonzu wójny njechamny pošutu čžinič a mēr i Bohom pytačž, hdy dha potom? Šnano hdyž našche wójška šo dobyčžerške wrócža a šo šašo šwonkowny mēr ščini? Ach, potom tak někotry na tón třebny nutsčowny mēr dusche wjazy myšlicž njebudže. Něť je škerje tón prawy čžaš, psches pošutu mēr dostacž i Bohom, pokoj bracž wot Jesufa, hdyž wón nam lubi: „Měr wam wostaju, śwōj měr wam dawam.“ A hdyž wy tónle mēr macže, dha wy šo runacže šamnemu předarjej, kiž bu šwojeje kruteje wěry a šwojeho pošutu-předomanja dla se šastojštwu a domišny wuhnaty pschi šwojich wšpochich lětach. Šon bu wot šnateho prašchany: Njepadnje dha čži čžěžko, tak w zušym kraju wočoło pucžowacž? Šon wotmolwi: Ně, myšlach na ptacžta, kiž na hałožžy špěwa a do šotrehož šli hólžy mjetaju; wón šlecži na druhi šchtom a špěwa na druhej hałožžy šwoju šchucžku dale. Šonle muž mēješche mēr. Šo byšcže tež wy jón dostali, hdyž tón Anješ rjetnje: „Měr wam wostaju, śwōj měr wam dawam.“ Šon Anješ daj nam śwōj mēr! Šamjen.

Kh. Kř. w H—je.

Šswjaty wótcženašch.

Mat. 6, 9—13.

D. M. Luther.

Našch Wótcže, kiž šy we njebu,
Ty da nam wschēm tu pschikajnu,
Šo bychmy w bratskej lubošči
Šso w nusy i tebi wołali;
Daj pał, šo rót šam njeprošy,
Ně, nječ to nam dže i wutrobny.

Budž twoje mjeno šwjecžene,
Šak čžiste słowo Bože čže;
Daj, šo tež po nim žiwi šmy,
Š čžimž twoje mjeno čžješčimny.
Šdal, Anježe, wot naš kóždy šlub
A wobrocž šawjedženy lud.

A nam wschém pschindž twoje kralestwo,
 Kiž by tež s nami l njebju schlo.
 Duch swjaty we naš bydlo měj
 A s barami nam duschu hrěj.
 Móz, skoby czerta roslamaj
 A zyrkwi psched nim wufhow baj.

Nječ stawa twoja wola tu
 Eso na semi kaž we njebju.
 Daj we horju nam sczetpliwoscž,
 We kóždym čašu poškuschnosčž;
 Skej hrěschnej woli wobaraj,
 Móz czerta, swěta roslamaj.

Nasch wschědny khlěb nam dženša baj
 A czělo s trěbnym jastaraj.
 Naš swarnuj, Knježe, psched wójnu,
 Psched mórom a psched drohotu,
 So w dobrym měrje živi smy
 Bjes staroscžow a bjes nusy.

Nam wodaj nasche winy wschě,
 So njerudža naš wjazy slě;
 Kaž my tež tym, kiž schiwodža naš,
 Ssmy swólni wodacz kóždy čaš.
 Daj, so pschez l službam hotowi
 Ssmy w snješkliwoscži, luboscži.

Do spytowanja njewjedž naš;
 Hdyž czert swój nabběh nowi saš
 Nam l lěwizy a l prawizy,
 Spožcz móž, so krucze stejimy
 Se schlitom wěry sbrónjeni,
 Twój Duch pak nječ naš požylni.

Wot wscheho sleho wumož naš;
 Nětk dny su slc a tež tón čaš.
 Nam s wěcznej smjercze wupomhaj,
 Swój trošct we smjertnej nusy baj;
 Nam wobradž sbózne skónčzenje
 A duschu wsmi do wěcznosče.

Nětk hamjeń! Haj, to wěrnno je!
 Nječ wěra pschi tym wostanje,
 So bjes dwěla my nad tym smy,
 Schtož w twojim mjenje proschachmy;
 Na twoje kłowo dowěrnje
 Nasch ról nětk hamjeń wurjeknje.

K. A. Fiedlef.

Domjazny kschiz.

Wěcže do kóždeho schicizijanskeho domu ras horjo abo schiz fastupuje. Ale runje w domjaznym schizju dyrbja mandželszy we wěrje a luboscži twjerdže hromadu dzeržecž, so snapschecžnje posbchowacz a trošctowacz. Tak nješměsch czinicž, kaž Stobowa žona czinjěsche, kotraž l swojemu czěžlo a dolho thoremu mužej rjekny: „Dzeržišch ty hišcže twjerdže swoju swěrnoscž? Požohnuj Boha a wumě!“

Rak ma so wot muža a žony schiz, jimaj wot Boha napoloženy, nješč, to pokazuje nam na rjane waschnje pobožna pruska kralowa Louisa, kotraž we dnjach czěžkeho njesboža swojemu naněj

pišasche: „Nadny budžecže, mój lubny nano, škyschecž, so so njesbože kotrež je naju potrjehiko, do naju mandželskeho a domjazeho žiwjenja sacžischczalo njeje, ale je to šamo czim bóle wobtwjerdžiko a namaj hišcže lubsche scžiniko. Mój mandželski je miloscžiwischi a luboscžiwischi dnyli hdy. Wczera wón rjekny, tak s nista prjecž a jednorje je swojimaj swěrnymaj wóčkomaj na mnje hladajzy: „Ty, luba Louisa, šy so mi w njesbožu hišcže dróžšcha a lubšcha scžinila. Nětko se šhonjenja wěm, schto na Tebi mam. Nječ wonkach wichor howri, hdyž jeno w naju mandželstwie dobre wjedro wobkhowamoj.““

Tak bē prawje. Njesbože luba, kotrež džē bēsche kralowskeho doma šamšne njesbože, swjasa krala a kralowu jeno hišcže twjerdšcho hromadu. Tež D. Luther, kotrehož je džē Bóh do jara wjele domjazeho schizža wodžil, móžesche wo swojej mandželskej prajicž: „Ša mam pobožnu, swěrnú žonu, na kotruž šmē šo mužowa wutroba špuschczecž.“

F.

Wschelake s bliska a s daloka.

— Žony naschich wojałow móža měšacžnje podpjeru wot 9 hr. (wot oktobra wot 12 hr.) dostacz a ša kóžde džēcžo 3 hr. Wot spoczatka bēsche ta myšl roschčěrjena, šo tu podpjeru nětko tež wschitke žony dostanu. Dvž tež tudny lubnyh Šerbow na to šedžblimych czinimy, šo tule podpjeru jenož potrebne žony dostanu a šo dyrbi šo potrebnosčž tež dopořasacz. Šóžda je swjafana, šwoje wobstejnoscže po wěrnoscži šjewicž. Schtož chže šebi psches njewěrne wuprajenja podpjeru wudobycž, niž jenož podpjeru nedostanje, ale móže šo tež šudnišzy thostacz. Wěšo nascha wyschnosčž na to džerži, šo kóžda potrebna žona nusnu podpjeru dostanje.

— Š Budestez. Šv. šerbszy duchowni šo wutrobnje prošcha, šo chžyli Dražžanške šerbske šemschenje, do kotrehož šo ša jutšje ša tydžen do schizneje zyrkwe pscheproschuje, na šlětkach wosjewicž a l bohatemu wopnytej tež ša Božim šlidom napominacz.

— Š Dražžan. Šutšje ša tydžen, 20. sept., šo w schiznej zyrkwi w Dražžanach dopořnja 1/2 12 hodž. šerbske šemschenje šwjecži. Šředow. šmėje, da-li Bóh, šat. Domaschka s Budestez, špow. wuczbu pak šat. Šandrick s Šupoje. Někotry Šerb je kaž domach, tak tež w zušbje šo hacž dotal šerbskej Božej službje šbalowal. Budžemy šo škónčnje wschizny šašo še Šnjewowym woltarjam wrócžicž? Móžne nabožiniške šbudjenje džē nětko we wójniškim čašu psches žyly wóžny kraj a tež psches šerbski lud. Wschudže je šemscherjow šašo wjazny. Někotry, kiž dolho pschi šwjatej špowjedži njebē, je šo šašo l Bohu wrócžil. Budže mjes nami podobnje? Š, lubi Šerbjo, pschindžcže wschizny a walcže a pscheproschujcže wschitkich šiwlich, šymnych, šdalenych. Bóh a jeho žohnowanje budž s nami!

— Šrudnje je, šo šebi ludžo w naschim šhutnym čašu hišcže žort czinja, naštróžaze njewěrne powjescže wo wójnje do ludu roschčěrjecž. Dvž je žhle prawje, šo šo tajžy, kiž to czinja, krucže thostaja. W někotrych wšach Šeutenškeho wokrjěša bēsche džěłaczēt w podkoptach tu powjescž roschčēril, šo šu šo Šosałajo do Šeutna došly, šo tam bóršy budžēja, šo šu šelefonške wodženja šnicžene a šo ma wón porucznosčž, šašo patruilla to ludžom šjewicž. Dolež bēsche to wschitko šelchane, jeho šajachu a wójniški šud jeho l lētej jastwa šašudži.

— Šsyn šajerskeho šronprynza, kotryž je přenje došcže pschecžiwio Šranzowšam došly, je wumrjel. Wón bēsche ludžom pschi žnjowym džēle na pomoz šchol a šo pschi tym našymnil a je na to wumrjel. Šeho nan dosta tu šrudnu powjescž na šitwišcžu a ju s pedaczom do Božej wole pschija.